

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **BONVER WIN, a.s.**, se sídlem Ostrava-Hrabůvka, Cholevova 1530/1, zastoupené JUDr. Stanislavem Dvořákem, advokátem se sídlem Praha 8, Pobřežní 392/12, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 24. 4. 2012, č. j. MMB/0143137/2012, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 1. 2014, č. j. 62 Af 68/2012 - 164,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladu řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 16. 1. 2014, č. j. 62 Af 68/2012-164 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2012, č. j. MMB/0143137/2012, kterým bylo rozhodnuto o odvolání stěžovatelky proti platebnímu výměru vydanému Úřadem městské části Brno-střed (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 1. 2012, č. j. 100078096/VANJ/VHA/005 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatelce vyměřen nedoplatek na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné

technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu za období ode dne 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 (dále jen „rozhodné období“).

V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že správce daně vyměřil poplatníkovi místní poplatek za ohlášená povolená zařízení, která nebyla v období od 1. 10. do 31. 12. 2011 poplatníkem provozována. Stěžovatelka namítala nesprávnost postupu podle zákona o místních poplatcích ve znění účinném před nabytím účinnosti zákona č. 300/2011 Sb. Podle názoru stěžovatelky měl být od účinnosti tohoto zákona vybírán místní poplatek pouze za provozovaná zařízení. Žalovaný odkázal na přechodné ustanovení části třetí čl. VI zákona č. 300/2011 Sb., z něhož vyplývá, že správce daně byl oprávněn vyměřovat místní poplatek podle zákona o místních poplatcích ve znění účinném před novelou zákonem č. 300/2011 Sb. Kromě toho žalovaný připomněl, že citované ustanovení bylo zrušeno následující novelou zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., jíž došlo k úplnému zrušení poplatků za výherní hrací přístroje a jiná technická herní zařízení a k jejich nahrazení odvodem z loterií, jemuž podléhají všechna povolená herní zařízení. Na základě uvedeného žalovaný platební výměr správce daně potvrdil a odvolání zamítl.

II. Napadený rozsudek

Krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že žaloba proti napadenému rozhodnutí nebyla důvodná. V první řadě se zabýval námitkou stěžovatelky dovolávající se protiústavnosti části zákona č. 183/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o místních poplatcích, již byla vyřešena Ústavním soudem, a soud ji v souladu se závěry uvedenými v nálezů Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12 shledal nedůvodnou. Ústavní soud tam dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., jíž byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon o loteriích“) zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. V legislativní proceduře tak nelze spatřovat porušení čl. 2 odst. 3, čl. 41 a čl. 44 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

Stěžovatelka dále namítala nesrozumitelnost textu novely, která měla spočívat v zavedení neurčitěho pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“. Soud nejprve považuje za nutné upozornit na to, že není možné směřovat pojem „loterie a jiná podobná hra“ s pojmem „zařízení“, na němž je tato hra provozována. Přitom odkázal na ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a § 1 a § 17 zákona o loteriích. Podle § 1 odst. 1 zákona o loteriích se loterií nebo jinou podobnou hrou rozumí hra, jíž se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad, jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje. Nezáleží při tom, zda se provádí hra pomocí mechanických, elektronickomechanických, elektronických nebo obdobných zařízení. V rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. technické hry, jejichž provozování je přímo spojeno s technickým zařízením sloužícím k provozu této hry a toto je také v jednotlivých povoleních specifikováno. Mnohdy se jedná o loterie a jiné podobné hry neupravené v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolované Ministerstvem financí na základě zmocnění v ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Do této kategorie

pokračování

her jistě patří i hry provozované prostřednictvím centrálního loterijního systému (včetně interaktivních videoloterních terminálů). Tyto hry by bez povolení herního zařízení, které realizaci herního procesu zabezpečuje a v jehož softwaru je příslušná hra zakomponována, nebylo možno provozovat.

Jiné technické herní zařízení již v zákoně definováno není, nicméně z logického a systematického hlediska lze mít za to, že se jedná o zařízení odlišné od výherního hracího přístroje, avšak sloužící témuž účelu. Znamená to tedy, že bude mít podobné, nikoli stejné, vlastnosti. Interaktivní videoloterní terminál není sám o sobě kompaktní, avšak v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku (popř. další dílčí komponenty systému) je schopen realizovat celý herní proces ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích. Za „jiné technické herní zařízení“ tak lze v daném případě považovat takové zařízení, které je odlišné od výherního hracího přístroje podle § 17 zákona o loteriích, které slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry, a které je z pohledu funkční nedělitelnosti schopno v důsledku napojení na centrální řídicí jednotku realizovat celý herní proces podle ustanovení § 1 odst. 1 zákona o loteriích.

Krajský soud zohlednil rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, v němž Ústavní soud dospěl k závěru: „...charakter interaktivních videoloterních systémů neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojem podobná a sloužící témuž účelu“. To plně odpovídá závěrům nejen správce poplatku a žalovaného, ale rovněž argumentaci prezentované v tomto rozsudku. Za těchto předpokladů lze za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – považovat každý koncový interaktivní videoloterní terminál.

Krajský soud dále provedl teleologický výklad právní úpravy a za pomoci argumentace e ratione legis opřené o záznam projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon o místních poplatcích, dospěl k názoru, že zákon o loteriích, jež byl za svou dvacetiletou historii zásadně novelizován pouze jedenkrát, již dostatečně nereflektoval vývoj na loterním trhu, zejména pokud jde o nové druhy loterií a jiné podobné hry i nové herní technologie (např. dálkové hraní atd.). Uvedená situace tak činila značné aplikační problémy jak provozovatelům, tak i státní správě a obcím. Z toho jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce alespoň částečně reagovat na aktuální situaci a sjednotit praxi u výherních hracích přístrojů a u jiných obdobných zařízení tak, aby nedocházelo technologickým vývojem k obcházení zákona, a tedy aby se za každý „videotermínál“ platilo stejně jako za každý normální „automat“ (řečeno terminologií použitou při projednávání novely zákona). Stěžovatelka provozuje povolenou loterii nebo jinou podobnou hru prostřednictvím „jiného technického herního zařízení“ a „jiné technické herní zařízení“ je povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (zákon o loteriích). V případě stěžovatelky podle krajského soudu byly splněny všechny zákonné podmínky pro to, aby bylo jím provozovanou loterií nebo jinou podobnou hru, resp. jiné technické herní zařízení (interaktivní videoloterní

terminál), možno subsumovat pod zákonnou povinnost platit místní poplatek podle § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích.

Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a zákon o loteriích či zákon o místních poplatcích jej nikde nedefinuje, což však nemění nic na skutečnosti, že lze pomocí interpretace dospět k závěru, že takové zařízení musí mít *určité vlastnosti*, aby pod tento pojem spadalo. V právě posuzované věci zařízení stěžovatelky (interaktivní videoloterní terminály) tyto vlastnosti splňovala, přestože krajský soud dospěl k závěru, že byla správně správcem daně zpoplatněna. Nelze tak konstatovat, že poplatek stanovený za interaktivní videoloterní terminály byl žalobci vyměřen nad rámec zákonem stanovené poplatkové povinnosti pro překročení zákonného rozsahu pojmu „jiné technické herní zařízení“. Tento pojem ani text novely přitom nejsou nesrozumitelné. Stejně tak krajský soud nesouhlasil s právním názorem stěžovatelky, že by tímto postupem došlo k porušení čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod.

K námitkám směřujícím proti Metodickému sdělení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, publikovaného dne 6. 8. 2010 Ministerstvem financí – odborem 26 Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování (dále jen „Metodické sdělení“), krajský soud uvedl, že předmětem řízení o žalobě je přezkum zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, nikoliv tohoto metodického sdělení. Námitky týkající se nesprávnosti stěžovatelkou poukazovaných částí zmiňovaného metodického sdělení bez přímého označení, v čem konkrétně má být žalobou napadené rozhodnutí nezákonné, jsou proto zčásti neprojednatelné a zčásti jsou na samé hranici projednatelnosti. Mj. je v metodickém sdělení je vysloveno, že nelze dovozovat, že technická herní zařízení mají být provozována, aby byla předmětem místního poplatku. Povolená technická herní zařízení jsou tedy předmětem poplatku bez ohledu na skutečnost, zda jsou provozována či nikoliv. Další námitky vůči nepřesnostem či nesprávnostem textu metodického sdělení vyhodnotil krajský soud ve vztahu k rozhodnutí žalovaného jako irelevantní či nedůvodné.

K námitkám směřujícím proti posouzení otázky výběru místního poplatku z „povolených“ či „provozovaných“ jiných technických herních zařízení krajský soud uvedl, že podle zákona o místních poplatcích poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g/ tohoto zákona) podléhá každý *povolený* hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1 tohoto zákona). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Obdobně se k tomuto vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99, které se týkalo staršího, avšak srovnatelného znění zákona o místních poplatcích.

Obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 21/2010 v souladu se zákonem stanoví, že poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Vznik poplatkové povinnosti ve vztahu k jiným technickým herním zařízením je dle čl. 4 vyhlášky č. 21/2010 vázán na právní moc povolení jiného technického zařízení vydaného Ministerstvem financí. Takové znění

pokračování

obecně závazné vyhlášky tedy nejde nad rámec zákona. Jak žalovaný, tak správce poplatku se tedy správně a v souladu s obecně závaznými předpisy řídili zákonem o místních poplatcích. Pokud Statutární město Brno stanovilo vznik poplatkové povinnosti na den vydání povolení, stalo se tak zcela v souladu se zákonnou úpravou. Nad rámec uvedeného krajský soud poukázal na to, že soudy ve správním soudnictví nejsou oprávněny zasahovat do obecně závazných vyhlášek obcí, ve smyslu jejich rušení pro rozpor se zákonem, neboť takový postup by byl nepřijatelným zásahem do ústavně zaručeného práva na územní samosprávu obcí.

K charakteru předmětného poplatku krajský soud podrobněji uvedl, že poplatek lze obecně chápat jako peněžitou dávku zákonem stanovenou, nenávratnou, vybíranou státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi za zákonem stanovené úkony jejich orgánů. V případě místních poplatků je tímto zákonem zákon o místních poplatcích. Místní poplatek je nenávratná částka, která plyne do veřejného rozpočtu obce, za kterou je ve většině případů poskytnut ekvivalent, resp. protiplnění ze strany obce. U poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu lze toto protiplnění spatřovat v tom, že obec do jisté míry toleruje na svém území zařízení sloužící k provozování loterií nebo jiných podobných her, které mohou negativně ovlivnit individuální osudy jednotlivců, jejich blízkých a ve svém důsledku i širšího okolí (k negativnímu vlivu loterií a jiných podobných her viz blíže nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10). Tento poplatek tedy splňuje obě funkce místních poplatků. Jednak se jedná o funkci regulační, která limituje počet výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení, a dále jde i o jeho funkci fiskální, která slouží k zajištění příjmů obce. Jeho výše je pak stanovena pevnou částkou. Na druhou stranu u správního poplatku podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, lze v dané věci protiplnění spatřovat ve vydání povolení správním orgánem k provozování loterie a jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích, což je nutný předpoklad pro provozování loterie či jiné podobné hry. Jeho výše je naopak stanovena procentuální částkou ze zisku dosaženého provozem herního zařízení. Krajský soud rovněž podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, sp. zn. 2 Afs 37/2013, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „... *Interaktivní videoloterní terminál představuje "jiné technické zařízení" ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení...*“

Krajský soud připomněl i legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Nově tak bylo v § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje

na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a tohoto zákona jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Krajský soud se věnoval také problematice výkladu přechodného ustanovení čl. VI. zákona č. 300/2011 Sb., které stanovilo, že místní poplatky za provozované výherní hrací přístroje nebo jiná technická zařízení, které byly povoleny podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných her, ve znění účinném před 1. lednem 2012, vyměří podle dosavadních právních předpisů. K tomu krajský soud dovodil, že zásadním okamžikem pro výběr tohoto poplatku je tedy den, kterým je tento přístroj, případně jiné technické zařízení povoleno. Za předpokladu, že tento den předchází 1. 1. 2012, nevztahuje se v případě vyměřování místního poplatku na takto povolené přístroje a jiná technická zařízení novelizované znění § 10a zákona o místních poplatcích. Takový poplatek lze tedy vyměřit i za jiná technická zařízení. Tedy ani v této námitce stěžovatelky nedal krajský soud za pravdu. Krajský soud rovněž nesouhlasil s tvrzením stěžovatelky, že by výše citované přechodné ustanovení bylo diskriminační. Přitom odkázal na srovnání znění díkce § 10a zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 13. 10. 2011 a „nové“ znění od 14. 10. 2011, podle něhož § 10a tohoto zákona poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý *povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona o loteriích*, (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý *koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích* (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“) a každé *herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích* (dále jen „herní místo lokálního herního systému“).

Znění § 2 písm. e) ani § 17 (vyjma vypuštění odst. 11) zákona o loteriích nebylo novelizací provedenou zákonem č. 300/2011 Sb. dotčeno. Krajský soud tedy neshledal důvod, proč by neměla být zařízení povolovaná po 13. 10. 2011 předmětem místního poplatku. Stěžovatelka v tomto smyslu kromě svého tvrzení žádnou argumentaci založenou na komparaci právních úprav nebo jiných skutečnostech nenabízí. Při srovnání právní úpravy před a po 13. 10. 2011 dospěl krajský soud k závěru, že jiné technické herní zařízení ve smyslu shora uvedeného vymezení bylo vždy předmětem místního poplatku.

Pokud stěžovatelka při jednání namítala diskriminační charakter obecně závazné vyhlášky Statutárního města Brna č. 21/2000, jednalo se o žalobní bod uplatněný po

pokračování

uplynutí lhůty pro podání žaloby, která podle § 72 odst. 1 s.ř.s. činí dva měsíce ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Podle § 71 odst. 2 s.ř.s. je přitom žalobce oprávněn rozšířit žalobu o další žalobní body toliko ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby v daném případě uplynula v létě 2012. Jednání soudu se konalo 16. 1. 2014. Tento žalobní bod tak krajský soud nepřezkoumával. To samé je třeba uvést i ve vztahu k žalobcovu tvrzení o tom, že zákon č. 183/2010 Sb. nebyl notifikován Evropské komisi. I tento žalobní bod totiž stěžovatelka nově uvedla až při jednání a tedy po lhůtě pro podání žaloby.

Krajský soud tak uzavřel, že žalovaný aplikoval správný právní předpis a v jeho rámci správnou právní normu, přitom se nedopustil ani žádného výkladového či procedurálního pochybení, které by mohlo způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III. Kasační stížnost

V kasační stížnosti proti napadenému rozsudku stěžovatelka podané z důvodu nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení věci [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] stěžovatelka napadala právní závěry krajského soudu z následujících důvodů opírajících o její žalobní argumentaci v řízení před krajským soudem.

V první skupině kasačních námitek stěžovatelka zpochybnila ústavní konformitu novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb. Především poukázala na to, že část tohoto zákona, jímž byla novelizována právní úprava místních poplatků, byla do zákona vsunuta v důsledku pozměňovacího návrhu Senátu Parlamentu ČR, přičemž tento návrh se zjevně netýkal téhož předmětu původní novely, která byla v legislativním procesu projednávána. K tomu stěžovatelka odkázala na právní názory Ústavního soudu ČR uvedené v nálezech sp. zn. Pl. ÚS 21/01 a sp. zn. Pl. ÚS 77/06 a podrobné rozvedení této námítky v žalobě, z čehož vyplývá, že činí spornou předvídatelnost, srozumitelnost a vnitřní bezrozpornost výsledné právní úpravy po účinnosti této novely od 16. 6. 2010.

Ve druhé skupině kasačních námitek stěžovatelka namítla, že pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nemá jasný obsah, neodpovídá definici výherního hracího přístroje (§ 17 odst. 1 zákona o loteriích). Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že za předmět místního poplatku – jiné technické herní zařízení – lze považovat každý koncový interaktivní vidoloterijní terminál. Taková subsumpce je podle jejího názoru čistě účelová. Stěžovatelka poukázala na výkladový princip *in dubio mitius* vyplývající z judikatury Ústavního soudu ČR (nálezy sp. zn. IV. ÚS 666/02 a sp. zn. III. ÚS 319/07), z něhož vyplývá, že na daňové a poplatkové právní normy je třeba klást zvýšené nároky a při jejich interpretaci je třeba se přiklonit k výkladu souladnému s ústavními principy a příznivějším vzhledem k daňovému subjektu (poplatníkovi).

Ve třetí skupině kasačních námitek stěžovatelka namítala, že žalovaný i krajský soud se dopustily nesprávné interpretace novely zákona o místních poplatcích, neboť výraz „povolené Ministerstvem financí“ je potřeba vykládat tak, že jde o znak společný pro všechny legálně provozované hrací přístroje. Nepovolený hrací přístroj však nelze

zpoplatnit. Pokud obecně závazná vyhláška stanovuje odlišný režim pro výherní hrací přístroje a jiná technická herní zařízení, překračuje rámec zákona o místních poplatcích a zakládá tak diskriminační zacházení mezi výherními hracími přístroji a jinými technickými zařízeními. Obecně závazná vyhláška je tedy nezákonná, neboť nerespektuje výklad zákona o místních poplatcích, podle něhož musí být znak „provozování“ vyžadován jak u výherních hracích přístrojů, tak i u jiných technických herních zařízení. Podle žalovaného však u jiných technických herních zařízení postačuje, aby byly povoleny, a podléhají místnímu poplatku, zatímco výherní hrací přístroje musí být i provozovány, aby podléhaly místnímu poplatku. U povolených, ale fakticky neprovozovaných zařízení chybí také regulační prvek ochrany před negativními vlivy hracích zařízení, ochrana veřejného zájmu a v neposlední řadě i hledisko práva na samosprávu. Podle stěžovatelky je obecně závazná vyhláška též diskriminační, neboť podle jejího čl. 4 vzniká poplatková povinnost u výherních hracích přístrojů uvedením do provozu, zatímco u jiných technických herních zařízení vzniká poplatková povinnost právní mocí povolení. Pokud by si obec mohla stanovit, k jakému okamžiku vznikne poplatková povinnost, nemůže ji stanovit diskriminačně, tzn. odlišným způsobem pro oba typy zařízení, ačkoliv jejich sociální dopady jsou tytéž. Stěžovatelka odmítá argument krajského soudu, že tento žalobní bod byl uplatněn po uplynutí lhůty pro podání žaloby, přičemž odkázal na čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, podle něhož je soud povinen odhlédnout od podzákonného právního předpisu, je-li nezákonný.

V poslední čtvrté skupině kasačních námitek stěžovatelka tvrdí, že novelu zákona o místních poplatcích je nutno považovat za tzv. technický předpis ve smyslu směrnice 98/34/ES, o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů, která v čl. 8 zakládá povinnost notifikovat takový technický předpis Evropské komisi. V případě senátního pozměňovacího návrhu této novely k žádné notifikaci nedošlo. Proto podle názoru stěžovatelky platí, že takový právní předpis je nepoužitelný vůči soukromým osobám. Pro případ sporu o této právní otázce může soud využít řízení o předběžné otázce položené k Soudnímu dvoru EU podle čl. 267 Smlouvy o fungování EU.

Žalovaný ke kasační stížnosti nepodal žádné podrobné vyjádření, pouze vyjádřil názor o nedůvodnosti kasačních námitek a správnosti napadeného rozsudku.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.A) Přípustnost kasační stížnosti

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

IV.B) Právní úprava

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné stručně připomenout relevantní právní úpravu, která na posuzovanou věc dopadá a která byla již několikrát dříve podrobně vyložena judikaturou správních soudů.

pokračování

Zákon o místních poplatcích upravoval s účinností do 13. 10. 2011 v katalogu místních poplatků v ustanovení § 1 písm. g) poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Podle ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích s účinností do 13. 10. 2011 platilo, že *„poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.*

Zákon č. 300/2011 Sb., o změně zákona o loteriích a o změně některých dalších zákonů, novelizoval jak zákon o místních poplatcích i zákon o loteriích. S účinností od 14. 10. 2011 zněl § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích tak, že obec může vybírat poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému. Související ustanovení § 10a odst. 1 téhož zákona bylo novelizováno tak, že *poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj podléhá každý povolený hrací přístroj definovaný v § 2 písm. e) zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), (dále jen „výherní hrací přístroj“), každý koncový interaktivní videoloterní terminál definovaný v § 2 písm. l) zákona o loteriích (dále jen „koncový interaktivní videoloterní terminál“) a každé herní místo lokálního herního systému definovaného v § 2 písm. n) zákona o loteriích (dále jen „herní místo lokálního herního systému“).* Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku. Podle ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích s účinností od 14. 10. 2011 platilo, že *loteriem i jinými podobnými hrami jsou zejména sázkové hry provozované prostřednictvím funkčně nedělitelného technického zařízení centrálního loterního systému, jímž je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému. Pomocí tohoto systému nelze provozovat loterie a hry podle písmen a), c), d), f), g), h), m) bodu 1 a n);*

Podle čl. VI přechodného ustanovení zákona č. 300/2011 Sb. platí, že *místní poplatky za provozované výherní hrací přístroje nebo jiná technická zařízení, které byly povoleny podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném před 1. lednem 2012, se vyměří podle dosavadních právních předpisů. Zároveň s účinností od data vyhlášení tohoto zákona (tzn. 14. 10. 2011) byl změněn § 50 odst. 3 a 4 zákona o loteriích tak, že nově platilo, že (3) Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, za předpokladu, že v povolení budou všechny podmínky provozování takové loterie a jiné podobné hry podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté tohoto zákona. Ministerstvo v této souvislosti stanoví provozovateli, aby učinil opatření k zamezení hry osobám, které nedovršily věku 18 let, a k zajištění veřejného pořádku. (4) Obec může stanovit obecně závaznou vyhláškou, že sázkové hry podle § 2 písm. e), g), i), l), m) a n) a loterie a jiné podobné hry podle § 2 písm. j) a § 50 odst. 3 mohou být provozovány pouze na místech a v čase touto vyhláškou určených, nebo stanovit, na*

kterých místech a v jakém čase je v obci provozování uvedených loterií a jiných podobných her zakázáno, nebo úplně zakázat provozování uvedených loterií a jiných podobných her na celém území obce.“

S účinností od 1. 1. 2012 bylo v důsledku citované novelizace změněno i citované ustanovení § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích, které platilo od tohoto data v následující podobě: *Obce mohou vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterní terminál a herní místo lokálního herního systému.* Na základě další novelizace zákona o místních poplatcích zákonem č. 458/2011 Sb. (čl. IX bod 1) byla ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích zrušena.

Podle ustanovení § 50 odst. 3 zákona o loteriích v rozhodném znění platilo, že Ministerstvo může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny. Použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona.

IV.C) Posouzení merita věci

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

K první skupině kasačních námitek směřujících k protiústavnosti novely zákona o místních poplatcích provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Nejvyšší správní soud uvádí následující. Úlohou obecných a správních soudů není přezkoumávat zákonné právo z hlediska jeho ústavnosti, pokud však soud shledá, že zákon, podle něhož má být ve věci rozhodnuto, je v rozporu s ústavním pořádkem, je povinen předložit návrh Ústavnímu soudu ČR na zrušení tohoto zákona nebo jeho části (čl. 95 odst. 2 Ústavy ČR). Krajský soud se k námitce protiústavnosti rovněž vyjádřil, přičemž odkázal na závazný právní názor Ústavního soudu ČR vyslovený v nálezu Pl. ÚS 6/12. V tomto nálezu Ústavní soud dospěl k závěru, že zákon č. 183/2010 Sb. byl přijat plně v souladu s pravidly pro přijímání zákonů a v souladu s principy právo tvorby v prostředí materiálního právního státu. Nejednalo se tudíž o právní úpravu porušující předvídatelnost, srozumitelnost a vnitřní bezrozpornost právního řádu, jak tvrdila stěžovatelka. Konkrétně Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že *v této souvislosti je třeba poukázat na ustanovení § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který deklaruje, že návrhem podávaným k projednávání věci je i návrh pozměňovací. Vazba zákona o podpoře sportu a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Proto nelze než odkázat na slova senátora Jaroslava Kubery, který seznámil Senát s pozměňovacím návrhem a mimo jiné uvedl, že: "... zákon je o podpoře sportu a velmi souvisí s loteriemi a se sázkami, protože část výtěžků je používána na podporu sportu". Zde je namístě rovněž zdůraznit, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání. Z argumentace uvedené v tomto nálezu vyplývá, že není případná ani stěžovatelčina argumentace starším nálezem sp. zn. Pl. ÚS 77/06, kde*

pokračování

Ústavní soud po posouzení obsahu a účelu jak původního návrhu zákona, tak i předmětného pozměňovacího návrhu dospěl k závěru, že obsahy a účely obou zkoumaných předmětů se zásadně lišily a že tak šlo jen o tzv. pozměňovací návrh, který jím mohl být snad jen ve smyslu formálním, nikoli však ve smyslu materiálním (bod 69 tohoto nálezu). Jak Ústavní soud v případě posouzení zákona č. 183/2010 Sb. výslovně uvedl, v nyní posuzované věci se jedná o odlišnou situaci, neboť takovýto závěr učiněn nebyl. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal tyto kasační námitky jako důvodné.

Ve druhé skupině kasačních námitek stěžovatelka namítala, že „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nemá jasný obsah a že je třeba tento pojem interpretovat ve světle principu *in dubio mitius*. Nejvyšší správní soud názor stěžovatelky nesdílí. Jak plyne z výše uvedeného shrnutí relevantní právní úpravy v rozhodném období (1. 10. 2011 do 31. 12. 2011), s účinností do 13. 10. 2011 obsahoval § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích zmocnění obce pro vybírání místního poplatku za „jiné technické zařízení“, od 14. 10. 2011 se dotčená skutková podstata změnila tak, že se do dikce zákona dostal přímo pojem „koncový interaktivní videoloterní terminál“. Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací činnosti k otázce výkladu pojmu „jiné technické zařízení“ ve vztahu k interaktivním videoloterním terminálům vyjádřil již několikrát. Například v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013 - 26, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Aby bylo možno považovat technické zařízení za tzv. „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu zákona o loteriích, musí takové zařízení do určité míry naplnit vlastnosti výherního hracího přístroje obsažené v ustanovení § 17 odst. 1 zákona o loteriích. Tyto vlastnosti však nelze dovozovat primárně z technických parametrů přístroje, jak činí stěžovatel, nýbrž především z jejich funkce. V opačném případě by zákonodárce mohl novelizovat a rozšířit dotčené ustanovení zákona o loteriích a nikoli zákon o místních poplatcích. Jak zevrubně dovedl krajský soud, svým postupem zákonodárce dal jasně najevo vůli postavit na roveň hrací přístroje a interaktivní videoloterní terminály jakožto „jiné technické herní zařízení“, a to právě z hlediska poplatkové povinnosti potencionálně stanovené místní samosprávou. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje. [...] Pokud by za jednotku, z níž se odvádí poplatek, byla považována pouze centrální loterní jednotka, pak by mohli provozovatelé interaktivních videoloterních terminálů umístit v dané obci nespočet konečných přístrojů určených pro hru a naprosto by tak byl popřen smysl a účel daného poplatku a přijatých norem.“* (bod 22 a 24). O tento právní názor se při posouzení věci opřel i krajský soud a Nejvyšší správní soud shledal jeho výklad naprosto správným.

Na tomto posouzení nic nemění ani argumentace stěžovatelky opřená o princip *in dubio mitius* (v pochybnostech mírněji), který obsahově v oblasti daní a poplatků vychází z maximy *nullum tributum sine lege* (čl. 11 odst. 5 Listiny). Jakkoliv při interpretaci veřejnoprávní regulace umožňující zásah do právní sféry subjektu je třeba v situaci zásadních výkladových pochybností zohlednit tento princip (srv. k tomu zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), Nejvyšší správní soud má za to, že v posuzované věci pro jeho uplatnění není místo. Krajský soud vyložil pojem „jiné technické zařízení“ jako neurčitý pojem, ovšem za pomoci ustálené judikatury s praktickou jistotou dovedl, že pojem interaktivní videoloterní terminál je možno podřadit pod rozsah pojmu užitého v zákonné skutkové podstatě zakládající oprávnění ke zpoplatnění provozu těchto přístrojů.

Výkladové pochybnosti, které by zakládaly nejednoznačnost či nepřesvědčivost uvedeného výkladu, zde nebyly dány a stěžovatelka ani v kasační stížnosti nepřinesla žádné relevantní argumenty, které by mohly aplikaci uvedeného principu odůvodnit. Samotná možnost jiného výkladu je epitetonem působení právní regulace jako takové a nezakládá bez dalšího důvody pro upřednostnění „mírnějšího“ výkladu. Jak uvedl i Ústavní soud, *„požadavek přesnosti a srozumitelnosti zákonného pravidla neznamená, že by z ústavního hlediska byla bez významu ustálená aplikační a interpretační praxe, právě naopak. Tam kde panují nejasnosti, musí k ní orgány veřejné moci přihlížet, neboť praxe je životem a vlastním naplněním práva. Proto zákon v materiálním smyslu zahrnuje i judikaturu jako typický výstup aplikační praxe (viz k tomu nálezný Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>).“*

Ke třetí skupině kasačních námitek, v nichž stěžovatelka zpochybnila výklad novely zákona o místních poplatcích ve vztahu k rozlišování mezi výherním hracím přístrojem a interaktivním videoterminálem z hlediska jejich „povolení“ Ministerstvem financí. V této souvislosti se stěžovatelka dovolává i nezákonnosti obecně závazné vyhlášky zastupitelstva Statutárního města Brna č. 21/2000. K výkladu novely zákona o místních poplatcích a porovnání smyslu znění ustanovení § 1 písm. g) tohoto zákona s účinností do 13. 10. 2011 a od 14. 10. 2011 Nejvyšší správní soud uvádí, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Změna dikce uvedeného ustanovení skutečně znamenala pouze korektivní novelizaci, kdy od účinnosti novely zákonem č. 300/2011 Sb. byly již interaktivní videoterminály zpoplatněny na základě výslovné zmínky v citovaném ustanovení, což není nijak v rozporu s jejich předchozí kvalifikací pod pojem „jiné technické zařízení“, který byl v citovaném ustanovení obsažen s účinností do 13. 10. 2011. Samotný znak „povolení“ výherního hracího přístroje či videoloterijního terminálu Ministerstvem financí nebyl citovanou novelou nijak změněn.

Zásadní rozpor mezi stěžovatelkou a výkladem zastávaným žalovaným i krajským soudem lze spatřovat ve výkladu znaku „provozu“ interaktivního videoloterijního terminálu jako podmínky pro možnost jeho zpoplatnění. V posuzované věci byl místní poplatek vyměřen stěžovateli za provoz povolených ohlášených zařízení, která ovšem nebyla v období od 1. 10. 2011 do 31. 12. 2011 stěžovatelkou provozována. Krajský soud k tomuto problému uvedl, že *podle zákona o místních poplatcích poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (§ 1 písm. g) tohoto zákona) podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (§ 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích). Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení.“* Nejvyšší správní soud k tomuto výkladu dodává, že je třeba jej vnímat v souvislostech systematiky zákona o místních poplatcích. V již výše citovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2013 - 26 Nejvyšší správní soud dospěl k právnímu názoru, že *ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.* Vyložil tedy předmětnou právní úpravu tak, že zatímco pasáž „poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení“ je spíše jakýmsi označením daného poplatku, jeho faktický dopad upravuje druhá část, ve které se již hovoří o povoleném hracím přístroji. Zákodárce takto presumoval, že v případě povolení hracího přístroje bude

pokračování

tento též umístěn a bude na něm hra provozována. Nekladl tedy důraz na fakt, zda je na něm ve skutečnosti daná hra provozována, nýbrž vyšel z logické domněnky, že tomu tak bude, což lze považovat za jasně vyjádřený úmysl zákonodárce (srv. bod 32 tohoto rozsudku). Obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna vymezuje poplatkovou povinnost v čl. 2, kde stanoví v naprosté shodě s ustanovením § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích ve znění účinném do 13. 10. 2011, že „*poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“. Pokud obecně závazná vyhláška Statutárního města Brna v čl. 4 odst. 1 činí rozdíl mezi výherními hracími přístroji a interaktivními videoloterními terminály ohledně okamžiku vzniku poplatkové povinnosti tak, že u výherního hracího přístroje je tento okamžik dán uvedením do provozu, zatímco u vidoloterijního terminálu (jiného technického herního zařízení) je tento okamžik dán jeho povolením, pak jde ve smyslu citované judikatury o přípustný odklon od výkladu zákonné normy, který však a priori není nezákonný, neboť neukládá žádnou povinnost v rozporu s citovanou zákonnou právní úpravou. Nebyly tedy naplněny podmínky pro odhlédnutí od předmětné obecně závazné vyhlášky na základě zásady *lex superior derogat legi inferiori*, na základě níž mohou soudy neaplikovat podzákonný právní předpis, je-li v rozporu se zákonem (čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR). Ani tyto námitky stěžovatelky tedy nebyly Nejvyšším správním soudem shledány jako důvodné.

Konečně k poslední skupině námitek týkajících se neoznámení novely zákona o místních poplatcích zákona č. 183/2010 Sb. Evropské komisi, což bylo podle názoru stěžovatelky nezbytné, neboť je tuto novelu nutno považovat za tzv. technický předpis ve smyslu směrnice 98/34/ES, Nejvyšší správní soud uvádí následující. Krajský soud se touto námitkou věcně nezabýval s poukazem na to, že tato námitka byla vznesena po uplynutí lhůty k podání žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. K tomu lze uvést, že z obsahu žaloby podané ke krajskému soudu prostřednictvím poštovní přepravy dne 25. 6. 2012, ani z obsahu repliky stěžovatelky k vyjádření žalovaného ze dne 23. 8. 2012 tato námitka nevyplývá. Samotné napadené rozhodnutí bylo doručeno stěžovateli do datové schránky dne 24. 4. 2012. Lhůta pro rozšíření žaloby o další nenapadené výroky rozhodnutí či nové žalobní body tedy uplynula v souladu s pravidly pro počítání lhůt v pondělí dne 25. 6. 2012, neboť poslední den lhůty připadl na den 24. 6. 2012, což byla neděle, tedy den pracovního klidu. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje s úsudkem krajského soudu, že tato námitka byla opožděná, přičemž krajský soud se jí nemusel věcně zabývat.

Toliko obiter dictum Nejvyšší správní soud podotýká, že kdyby přes svou opožděnost byla tato námitka hypoteticky založena na důvodném nedostatku novely zákona o místních poplatcích spočívající v nesplnění oznamovací povinnosti vůči Evropské komisi v rozporu s citovanou směrnicí Evropské unie a byla projednatelná, bylo by povinností vnitrostátního soudu zabývat se jednak tím, zda je novelu č. 183/2010 Sb. možno považovat za technický předpis ve smyslu čl. 1 bod 9 citované směrnice. V případě, že by se skutečně jednalo o právní předpis, který nebyl notifikován v souladu s čl. 8 této směrnice, bylo by na vnitrostátním soudu, aby zvážil jeho neaplikaci s ohledem na judikaturu Soudního dvora EU (viz k tomu kupř. věc C-303-04 *Lidl Italia Srl v. Comune di Stradella*). Vzhledem však k tomu, že krajský soud správně usoudil, že věcnému přezkumu

této námitky brání princip koncentrace řízení, tím méně se může touto námitkou zabývat věcně Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti. Nejedná se přitom v této věci o námitku, kterou by soud musel posoudit ex officio bez ohledu na námitky stěžovatelky (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Z uvedených důvodů nepřichází v předmětné věci v úvahu ani položení předběžné otázky ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování EU, jak navrhuje stěžovatelka. Ani tyto námitky tedy nic nemohou změnit na komplexním hodnocení kasační stížnosti stěžovatelky jako nedůvodné.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

V. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu Nejvyšší správní soud nepřiznal právo na jejich náhradu.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu